

František Tugendlieb
Věra Fechterová

VŠECHNO JE V NÁS

**Umění léčit
(Bioenergetická terapie)**

Eko-konzult

F. Tugendlieb rozvíjí svou psychologicko-filozofickou analýzu bioterapeutické problematiky a zároveň načrtává postřehy, ze kterých jsou mnohé jedinečné a zasloužily by si větší prostor.

V. Havránková, Bratislava, 1993

V úvodu předesílám, že činnost a působení p. Tugendlieba znám a nepochybuji o jeho schopnostech a výsledcích. Již před několika lety jsem se zamýšlel nad jeho specifickým působením, jímž se liší od běžných léčitelů a dospěl jsem k následujícímu závěru. P. Tugendlieb na pacienta působí především psychicky, v jeho případě se nejedná o klasickou bioterapii. Dovede u svého protějšku mobilizovat jeho podvědomé mohutnosti. Tím přebudovává jeho postoj k nemoci a mobilizuje jeho vnitřní vlastní schopnosti. Tento dar je málokomu dán. Něco podobného umí Kašpirovský, avšak tak, jak praxi provozuje, jedná se o klasické šarlatánství, poněvadž nejde přebudovávat podvědomí mase lidí v sále, zde on totiž spoléhá na své sugestivní působení vyvolávající autosugesci u pacientů. Jenže ta může nastat a nemusí. Na rozdíl od něho je P. Tugendlieb solidní a nesnižuje se k cirkusovým produkcím jako např. vystupováním v televizi.

Řekl bych obrazně, že v jeho praktikách je kus magie, aniž musíme při tom sahat k magické interpretaci. A od tohoto specifika se potom odvíjejí jeho soudy a názory.

PhDr. Z. Rejdák; Praha, 1993

Předmluva

Když ještě v našich, tedy vašich zeměpisných šířkách neexistovaly žádné pokusy o trhové hospodářství nebo, nedej bůh, o kapitalismus, byly mnohé věci jednodušší. Nebylo třeba mít nějaké přesvědčení, názor nebo občanský postoj, protože to za člověka vyřídila usnesení a vyhlášení. Lehce se dala rozeznat dobrá kniha od špatné. Jednak proto, že těch dobrých vycházelo dost málo, ale zejména proto, že pro kamarády je Imriško měl vždy schované pod pultem. Dnes se už člověk musí pořádně obracet, aby neztratil orientaci mezi tím obrovským množstvím nejrůznějších publikací, pod nimiž se prohýbají pulty knihkupectví, stánků a pouličních prodavačů. Stane se, že nám uteče skutečně dobrá kniha. Tento dopis piši, protože o takové knize vím a chci na ni upozornit co nejvíce lidí. Napsal ji vzácný člověk, jehož mám čest počítat mezi své přátele.

Je-li člověk konfrontovaný s neznámou skutečností, kterou neumí pochopit, nerozumí jí, nebo nemá zkušenosti, aby byl schopný ji vnímat, reaguje různě. Nedůvěřivě, pochybovačně, ironicky, se strachem, pohrdavě, ignorantsky, ba až agresivně. Pro mne byla před téměř dvaceti lety takovou konfrontací jedna večere u kamaráda, kde jsem se setkal s mužem, jehož mi představili jako hlasového pedagoga a terapeuta. Byl to František Tugendlieb. Zpočátku jsem s nedůvěrou naslouchal jeho vyprávění o psychotronice, možnostech psychické energie a dalších úplně neznámých věcech. Jeho vyprávěním i jím samým jsem byl tak fascinovaný, že jsem se k němu zapsal na soukromé hodiny zpěvu, jen abych mohl být v jeho blízkosti a nasávat informace z oblasti, která mne čím dál tím víc přitahovala. Oběma mám bylo poměrně brzy jasné, že ze mne zpěvák nebude, a tak se hodiny zpěvu časem měnily na diskuse o léčitelství, telepatii, telekineze a různých přidružených oblastech. Později jsem

se dokonce stával nejen pozorovatelem experimentů, ale i jejich přímým účastníkem. Byl jsem svědkem toho, jak se hlasový pedagog mění na léčitele, jak do malinkého bytu na Vazovově ulici a později do domku v dělnické čtvrti putují tisíce lidí s prosbou o pomoc a léčení. Dodnes mne hřeje vědomí, že jsem i já svou malou troškou přispěl k tomu, co se tam dalo. Jestliže moje neurčité potácení se životem nabylo nějaké obrysy a tušení smyslu, bylo to určitě díky panu Tugendliebovi. (Dohodli jsem se, že si nikdy nebudeme tykat, proto to dodržuji.)

S radostí a s mírným pobavením jsem sledoval, jak se pod jeho vlivem stávali z materialistických praktiků nadšení přívrženci alternativních metod, z pochybovačných skeptiků okouzlení asistenti, dokonce i to, jak lékaři, kteří nevěřili ničemu, do čeho nemohli vložit ruku, začínají používat jeho „nevědecké“ metody ve své praxi. A když se díky němu narodila moje dcera, jejíž příchod na svět byl jinak dost vážně ohrožen, přilnul jsem k němu, zdá se, doživotně.

Samozřejmě, že komunistům se pan Tugendlieb jaksi nehodil. Už tehdy ne, když na svém někdejší pracovišti jako jediný z pětiset zaměstnanců nezdvihl ruku na souhlas s rozsudkem smrti nad Miladou Horákovou. V roce 1984 ho nějaký dobrák udal za nepovolenou léčitelskou činnost, a tak strávil i s manželkou nějaký čas i za mřížemi – dokud si vyšetřující orgány neprohlédly kartotéku jeho pacientů a našly tam nejvyšší představitele strany a vlády. Po tomto „nedorozumění“ začalo období rozpačité tolerance, dokonce vznikl Kabinet psychotroniky, z neznámých důvodů přičleněný ke gerontologické sekci Slovenské lékařské společnosti. Jeden čas jsme dokonce byli jejími členy a držiteli úplně zbytečných průkazů. Na mém bylo napsáno MUDr. Breiner a celá léta mi domů chodily hromady materiálů o problémech a chorobách stařeckého věku.

Po Listopadu se i v oblasti léčitelství najednou vynořilo množství šarlatánů a rychlokvašených nadšenců alternativ-

ni medicíny. Podobně jako dnešní národovci, národomilci a Slováci s dvojitým S za komunistů ani netušili, co všechno se v nich skrývá, a nyní to o to hlasitěji dávají najevo. Pan Tugendlieb se blíží sedmdesátce a žije v ústraní v malém městečku na Moravě, odkud pochází. Léčení se už nevěnuje, ale dal na papír svoje úvahy a teorie o bioterapeutické problematice a příbuzných problémech. Kniha se nazývá Všechno je v nás a vydalo ji nakladatelství Mijoka v Hranicích na Moravě. Je tenká a nebude asi ani velmi drahá, ale stojí za to. Je sice v dnes už cizím jazyce, ale snad jste ještě všechno nezapomněli... Mimochodem, je to překlad, originál byl v slovenštině, jenže se nenašel vydavatel.

Jste-li nedůvěřiví technici, anebo přivalem šarlatánů zklamání pochybovači a nepřesvědčí vás ani to, co jsem dosud napsal, tak si tu pozoruhodnou knížku přečtěte aspoň kvůli autorovu jménu. V tomto případě totiž plně platí Plautův výrok Nomen – omen. Tugend je německy ctnost a Liebe láska. Pan Tugendlieb je svému jménu věrný beze zbytku a nic si nepřeje víc, než aby osudy lidí a národů utvářeli a ovlivňovali lidé, v jejichž jménech, a zejména životech je ctnost a láska, ne řinčení šavlí a bečení koz.

Petr Breiner

Javorový list, Toronto, 21. února 1997

Úvod

Mé odpovědi vyjadřované na stránkách této publikace si nedělají nárok na vědeckost. Jsou to odpovědi, které pramení z poznatků nashromážděných za celou dobu mé terapeutické i psychotronické činnosti a experimentování. Jsou to výsledky myšlení, které ve mně odznívalo od doby, kdy jsem byl schopný uvažovat v takových dimenzích. Samozřejmě, že tyto výpovědi jsou vysloveně subjektivní, ale předpokládám, že v mnohém obsahují objektivní jádro a mají sloužit víceméně k inspiraci čtenářů, aby se měli možnost zamyslet a přijmout něco z toho, co by jim pomohlo nejen žít na vyšší „umělecké úrovni“, ale také aby byli schopni odevzdávat získané zkušenosti i dalším generacím. Aby přicházeli na dokonalejší dedukce, dokonalejší hypotézy, aby je to inspirovalo k něčemu, co více zpřesní pohled na tuto oblast a může ji posunout o pár kroků dále.

Žádnou knihou není možné vyjádřit všechny varianty rozhovorů s pacienty. Každý rozhovor má svůj individuální charakter zaměřený na stav a potřeby pacienta. Proto všechny mé odpovědi směřují víceméně ke všeobecné sféře, která má určité zákonitosti, ze kterých je možné vycházet u pacientů, ale i terapeutů a volit potřebné varianty. Hned na začátku prosím o shovívavost těch, kteří jsou orientováni exaktně vědecky a nebudou spokojeni s formou a obsahem mých odpovědí. Taktéž prosím o shovívavost těch, kteří sice nehodnotí věci z báze vědeckosti, ale mají diametrálně odlišné názory.

Lidé často popírají existenci nepoznaných věcí s tvrzením, že jsou racionálně založení. Myslím, že je to právě naopak. Je iracionální, pokud popírám neexistování něčeho, co nemohu dokázat. Takový postoj jim neumožňuje v nepoznané oblasti hlouběji bádát a tak nashromáždit zkušenosti, které by odporovaly jejich původnímu stanovisku. Tím již vlastně vylučují jakoukoli možnost dialogu, ve kterém by argumen-

tace mohla jejich základní stanovisko ovlivnit. Mé odpovědi si tedy nekladou za cíl hlásat pravdu, ale spíše inspirovat k jejímu hledání.

Věřím, že možný polemický důsledek této publikace vyvolá něco, co je potřebné k tomu, aby docházelo k vývoji, k posunu dopředu. Myslím, že jen takovým způsobem je možné se dopracovat pravdy.

Rád bych ještě dodal, že první část této publikace je opsaná z magnetofonového záznamu a ponechává si charakter hovorové řeči. To do jisté míry ovlivňuje běžný stylistický charakter knihy.

Závěrem bych rád projevil poděkování své dceři za ochotu, se kterou se ujala sestavení této publikace. Taktéž děkuji paní Yvettě Muškátové za ochotu opsat tento rozhovor z magnetofonového záznamu. Poděkování patří i PhDr. Juraji Handzovi za zpracování vědecky orientované části do formu pro čtenáře přijatelnější a Prof. PhDr. Vladimíru Seilerovi, DrSc. a Doc. PhDr. Boženě Seilerové, DrSc. za předmluvu. Nemenší díky patří Milanovi Zlámalovi, který knihu přeložil do češtiny.

Bratislava 1. dubna 1992.

František Tugendlieb

Na cestě k novému paradigmatu

Odpovědi Františka Tugendlieba v knize spoluautorky Věry Fechterové „Všechno je v nás“, vnímáme jako zamyšlení léčitele nad svými zkušenostmi, které jsou objektivizovány v jeho léčitelské praxi i v experimentálním výzkumu.

Fundamentální otázky, které klade Fechterová, vedou Tugendlieba nejen k vyslovení hypotéz o některých fenoménech psychotroniky, vyskytujících se v léčitelské praxi, ale i k pokusu o jejich filozofickou reflexi. Důsledně logicky přitom sleduje nit myšlenek, jejichž ontologickým jádrem je určitý model reality zahrnující i vědomí. Tento model reality proniká i celým komplexem vrstvené problematiky, o kterém se vyjadřuje i metafyzicky termíny nekonečná přítomnost a nekonečné poznání. Termín nekonečná přítomnost je centrální pojem v úsilí Tugendlieba dát filozofický výraz své léčitelské zkušenosti, ale slouží mu i k objasňování morální a teologické problematiky. Právě naznačená světonázorová komplexnost reflexe léčitelské činnosti zařadí podle našeho názoru uvedenou knihu ke kulturně-duchovním fenoménům naší společnosti.

Názory Františka Tugendlieba je zajímavé sledovat nejen na pozadí psychotroniky, ale navíc i v souvislosti se zamyšlením některých kvantových fyziků nad neobvyčnými modely reality, stejně jako z hlediska dnes už poměrně rozšířeného přesvědčení o komplementaritě mystiky a vědy.

Ovšem, na předmět psychotroniky byly a dodnes jsou vyslovené i skeptické názory, i názory rigorózně odmítající. Je totiž nemožné zanedbat vážné výhrady kritiků k takovým termínům explikace léčitelské zkušenosti jako jsou biopole, bioenergie, informační pole a jiné. Mnozí léčitelé používají tyto termíny v přesvědčení, že jde o nepochybně vědecké pojmy a zapomínají při tom, či přesněji, nevědí, že jsou to jen